

UNA HISTÒRIA D'AVIS...

-Hola, em dic Simó i sóc un arbre de fulla caduca. Us pensàveu que els arbres no es podien comunicar, eh? Doncs sí que podem, i alguns fins i tot podem arribar a saber escriure, com jo. El món dels arbres és molt escandalós, el que passa és que els humans no paren atenció en nosaltres, i no són capaços d'escoltar la mare naturalesa.

Però no estic aquí per a explicar-vos com ens comuniquem, sinó per a parlar-vos d'un tema bastant actual i que em preocupa moltíssim. Estan talant els meus amics per construir un restaurant. Però no només els meus, sinó amics de milions i milions d'arbres. Això, com bé podreu entendre, no és gens bo, ja que els **recursos naturals** que nosaltres, els arbres, produïm, s'estan esgotant, el **canvi climàtic** no ajuda i la **biodiversitat** és molt escassa, cada dia més.

Hem de parar això, cada dia que passa més gent se suma i se solidaritza amb aquesta "idea" que es produeix a nivell global. Del contrari, les conseqüències, seqüeles o resultats, com ho vulgueu dir, seran sempre negatius.

El pitjor? El pitjor és que els nens petits es quedaran amb el desastre que els adults han anant fent al llarg del temps; i creieu-me, no serà gens bo.

Pel fet de ser un arbre, puc veure, sentir i olorar tots els moviments que fan les persones al meu voltant. He sentit a dir que em tallaran en...

-Engegueu les motoserres!!- va dir un senyor estrany amb gorra d'obrer.

-Oh, no- vaig dir- Aaaaaaaaaaaaaahh!! Socors!!- i vaig continuar cridant com un boig.

-Qui és aquest que parla?-va preguntar l'home misteriós.

Els dos vam començar a xisclar. Com era possible que em sentís?

Els treballadors van marxar corrent, menys un, que suposo que era el cap. Vam estar parlant durant hores. Era el primer cop que parlava amb un humà. Estava espantat.

-No em talli, si us plau!- vaig suplicar amb veu de pena-

Li vaig explicar tot el que havia passat. Ell ho va difondre al seu entorn i la història va arribar fins a l'últim racó del món, i així, vam fer un Planeta millor.

L'avi va abraçar els petits que l'escoltaven embadalits i els digué:

- Nets meus, aquest conte s'ha transmès de generació en generació, i espero que vosaltres ho continueu fent.

-Gràcies, avi!! -van aplaudir els nens.

ALBA BAIGES VIU

COL·LEGI EPISCOPAL - LLEIDA